

Frederik

"Øl koster 40 kroner!", råber Jakob for at overdøve den høje musik. Vi skulle bare have taget i Kvickly og købt nogle flere dåsebajere. Tror I, de tager Mobilepay?"

I teltet pumper bassen, og jeg begynder at kunne mærke de lunkne øl, vi drak i hans have for 20 minutter siden.

"Ja! Jeg har lige fået løn, jeg giver en omgang!" næsten brøler Jonathan tilbage.

Det er ligesom alle de andre år. En stor græsplæne fyldt med telte, forlystelser og fulde midaldrende mænd: Kimbrerfesten i Aars. Egentlig havde vi ikke tænkt os at tage til det, men "festen" hos Jakob blev for kedelig. Drengesaften med FIFA var alligevel ikke lige så fedt som en fest med piger.

Vi går sammen op til baren. De to andre drenge har vist allerede fået lidt for meget at drikke. Især Jonathan, som støtter sig op ad baren, som om han næsten er ved at vælte.

"Tre store fadøl!" råber han. Pigen i baren griner lidt og begynder at hælde op fra fadølslanlægget. Jakob signalerer til mig, at jeg skal komme tættere på, som om han skal fortælle mig noget. Jeg bevæger hovedet frem.

"Hvad?" råber jeg i hans øre. Han peger på menneskemængden ved scenen. Der er et Gasolin-kopiband på, og der er overraskende mange mennesker, der kigger på.

"Hvad er det, jeg skal se?" spørger jeg igen. Jonathan er nu også begyndt at spejde i den retning.

Jakob stritter endnu mere intenst med sin pegefinger. "Pigen! Hende med det lyse hår derovre! Frederik, du skal score i aften. Ellers glemmer du aldrig Kamilla. Damejagt!"

"Årh ja, mand! Du bliver nødt til at gå over til hende og fedte lidt. Prøv bare at skrue lidt op for charmen, du ved. Jeg ved du kan, bro!"

Jeg får øje på pigen. Hun ser nu meget sød ud. Jeg tager min øl fra bordet, tager en ordentlig slurk og spørger drengene: "Skal jeg prøve at gå derhen?"

"Ja!" råber de i kor.

"Okay, okay," råber jeg tilbage, mens jeg begynder at gå baglæns væk fra baren, "Du giver den næste omgang, Jakob!"

Jeg vender mig om og går nærmere. Der er begyndt at komme endnu flere mennesker til, så jeg går gennem mængden mens jeg undskylder og spørger, om jeg må komme forbi. Det føles, som om bassen bliver højere og højere, men måske er det bare fordi, mit hjerte sidder helt oppe i halsen. Nervøsiteten begynder at ramme mig. Det er første gang, jeg snakker med en pige med nogen intentioner, siden Kamilla slog op med mig. Hvad siger man? Hvad er det egentlig, jeg vil med den her pige? Hun står nu lige foran mig med ryggen til. Hun snakker med tre andre piger mens de ser op på scenen. Jeg prikker hende på skulderen. Hun vender sig om. Så snart hun ser mig, åbner hun munden og slår hænderne sammen.

"Hej! Er det dig, der er Frederik? Jeg troede godt nok du havde lyst hår." Jeg kigger perpleks på hende. "Ja. Hvordan ved du-" hun afbryder med det samme. "Piger! Frederik er kommet!"

De tre piger, hun står med, vender sig mod mig og hilser alle tre. Jeg hilser tilbage, stadig fuldstændig forvirret over situationen. Hvem er de her piger? Hvor kender de mit navn fra? Jeg når ikke at tænke så meget videre, før jeg bliver trukket væk af pigen med det lyse hår. De fire piger går gennem teltet med mig på slæb. Jeg kigger hen mod baren og får øjenkontakt med Jakob. Han vender tommelfingeren op og blinker til mig, ligesom for at sige "godt gået". Jeg sender ham bare et forvirret blik tilbage, mens jeg bliver trukket videre af pigen. Jeg prøver at drikke min øl, mens jeg går. Vi går med en del besvær gennem menneskemængden. De må da have fat i den forkerte. Jeg prøver at råbe pigerne op, men de kan ikke høre mig fra musikken. Da vi endelig er ude af teltet, prøver jeg igen: "Undskyld?" siger jeg højtlydt.

"Hvad?" svarer pigen med det lyse hår. De stopper op og vender sig om imod mig. Jeg går lidt i panik. Hvis de kender mit navn, vil de jo nok mig noget. Jeg må hellere vente og se, om det faktisk er mig, de leder efter, før jeg anklager dem for at tro, jeg er en anden. Det ville ende i en akavet situation, og så ville jeg slet ikke have en chance med den her pige.

Jeg siger det første, jeg kommer på: "Hvad hedder I?"

"Nej undskyld! Det havde jeg helt glemt. Klara," siger hun og rækker hånden frem. Jeg giver hende hånden.

De tre piger giver mig alle hånden og introducerer sig om Emma, Signe og Josefine. Jeg glemmer med det samme hvem, som er hvem. Undtagen Klara, som stadig skiller sig ud fra de andre.

Klara peger rundt på de andre, mens hun fortæller: Emma spiller keyboard, Signe er vores bassist, og så har vi Jose på trommer. Og så har vi jo dig nu," griner hun.

Åh nej. De er et band. Og de vil have, at jeg skal spille i deres band. De har helt sikkert fat i den forkerte. Jeg ved ikke hvor det kommer fra, men jeg griner bare med og udbryder: "Ja! Er du så forsanger eller hvad?"

Hvorfor bliver jeg ved? Jeg burde virkelig stoppe det nu, før det bliver kørt for langt ud. Klara ler. "Ja, det er mig. Du har ikke fået så meget at vide om i dag, vel? Jeg håber da, du har kigget lidt på sangene."

"Jo, jo," forsikrer jeg hende om. Jeg må være fuldere, end jeg troede, for jeg kan åbenbart ikke lade være med at spille med. Klara er også virkelig smuk. De lange lyse hår, blå øjne, og det sødeste smil, jeg længe har set. Hvilket instrument mon de vil have mig til at spille? Er jeg et nyt medlem i bandet, eller er jeg vikar for et femte medlem? Klara smiler til mig og fortæller, at vi skal "backstage". Er der overhovedet noget "backstage" til Kimbrerfest i Aars? Det er jo bare nogle få telte. Vi går udenom det store telt, vi lige er kommet ud fra. Her ser ikke ud til at være noget, men en af pigerne løfter teltdugen og smutter under. De andre følger trop, og jeg kommer med nød og næppe under og ind i teltet. Musikken er meget højere her. Vi er lige omme bagved scenen. Her står et par plastikhavestole, og i hjørnet står to mænd og snakker. Den ene mand vender sig om og smiler stort.

"Piger, der var I! Vi var lige ved at blive bekymrede. Og det er Frederik?" Han kigger på mig med et smil og rækker hånden frem. Men inden jeg når at introducere mig selv, kravler en ung fyr ind under teltdugen og ind til os i teltet. Han rejser sig op med et hop. Han pruster, som om han lige har løbet.

"Hej. Undskyld, jeg kommer så sent. Det er vel jer, der er pigebandet?" siger han. "Min guitar er inde i et andet telt."

Åh nej. Jeg tager en stor slurk af min øl. Det er jo den rigtige Frederik. Klara ser forvirret på Frederik, på mig, og så på Frederik igen. Jeg har ødelagt alt for mig selv. Der er akavet stilhed i teltet. Jeg griner nervøst, smider min øl og løber i desperation forbi pigerne og Frederik og maver mig ud af teltet. Jeg løber ud på pladsen og ser Jakob og Jonathan for sent. De sidder på en bænk. Jeg kan ikke vende om og dermed undgå, at de får øje på mig. Jonathan sidder med hovedet halvvejs nede i en plasticpose, og Jakob sidder med en hånd på hans ryg. Jakob råber grinende til mig: "Nå, der har vi aftenens scorekarl."

Idet jeg skal til at svare, er der en, der prikker mig på skulderen. Det er Klara der smiler indforstået, mens hun rækker mig en krøllet lap papir.

"Du kan jo ringe til mig, hvis du er interesseret i at hjælpe med at slæbe gear næste gang vi skal spille" siger hun, blinker til mig og vender sig om og løber tilbage til teltet.

Med et nik mod Jonathan siger jeg til Jakob:

"Og det må så være aftenens "kold-før-12,".

"Hvad så, skete der noget?" spørger Jakob nysgerrigt.

"Nej, ikke det helt store," svarer jeg og smiler. "Nå, skal vi få ham her hjem?"